

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรีตามภูมิลักษณ์ก่อนเข้ารับศึกษาในคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

A Comparative Study on the Academic Achievement of Undergraduate by Educational Backgrounds before Admission to the Faculty of Education Songkhla Rajabhat University.

ปรีดา เบ็ญคาร¹และจงกล บัวแก้ว²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่มีภูมิลักษณ์การรับเข้าศึกษาต่างกัน กลุ่มตัวอย่าง คือนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2551-2554 จำนวน 1,212 คน เครื่องมือในการวิจัยเป็นแบบบันทึกข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทาง ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการรับเข้าศึกษากับคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยม และคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมกับสังกัดโรงเรียนระดับมัธยม ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภูมิลักษณ์การรับเข้าศึกษา

Abstract

The purpose of this research was to compare the academic achievement of undergraduate students whose educational backgrounds were different before admission to the Faculty of Education Songkhla Rajabhat University. A sample of 1,212 students studying from 2008 to 2011 was included. The instrument for collecting data was case record forms. As for statistical data analysis, frequency, percentage, mean,

^{1,2} โปรแกรมวิชาการวัดผลการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา สงขลา 90000 ประเทศไทย

standard deviation and three-way ANOVA were adopted in this study. The results of this research found that there was a statistical significance level of .01 in high school grade point average affecting students' academic achievement. Furthermore, the study found that the interaction effect between admission procedure and high grade point average was statistically significant at the .05 level and the interaction effect between high school grade point average and school types affecting students' academic achievement was also statistically significant at the .05 level.

Keywords: academic achievement, Educational backgrounds

บทนำ

โลกปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เป็นสังคมเศรษฐกิจฐานความรู้ที่แข่งขันกัน ด้วยปัญญาใช้ความรู้เป็นฐานในการทำงาน และให้ความสำคัญกับการพัฒนางานด้านการศึกษา เพื่อส่งเสริมบุคลากรของประเทศให้มีความรู้และสามารถปรับตัวให้ทันต่อเหตุการณ์และการเปลี่ยนแปลง (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. 2548) ทำให้การจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษามุ่งส่งเสริมให้บุคคลได้พัฒนาความรู้ความสามารถในสาขาวิชาต่างๆ ในระดับสูง โดยเฉพาะการประยุกต์ทฤษฎีสู่การปฏิบัติ การสร้างสรรค์ และการเผยแพร่ความรู้ การพัฒนาทั้งทางวิชาการและทางวิชาชีพ (ธีรศักดิ์ อรุณานนท์. 2548) ทั้งนี้การจัดการศึกษาต้องสนองตอบพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับ 2) พ.ศ.2545 ที่กำหนดแนวทางการจัดการศึกษาไว้ในมาตรา 22 ต้องยึดหลักผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ถือเป็นผู้เรียนที่สำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ และในมาตรา 52 ให้กระทรวงส่งเสริมให้มีระบบกระบวนการผลิตการพัฒนาครู คณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง โดยการกำกับและประสานให้สถาบันที่ทำหน้าที่ผลิตและพัฒนาครูคณาจารย์ รวมทั้งบุคลากรทางการศึกษาให้มีความพร้อมและมีความเข้มแข็งในการเตรียมบุคลากรใหม่

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลาเป็นสถาบันการศึกษาที่เริ่มต้นมาจากโรงเรียนฝึกหัดครู พ.ศ. 2462 และในปัจจุบันแปรสภาพเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลาแต่ภารกิจการผลิตพัฒนาครู และบุคลากรทางการศึกษายังถือเป็นพันธกิจหนึ่งที่สำคัญ โดยมีคณะครุศาสตร์เป็นหน่วยงานหลักในการดำเนินการในพันธกิจนี้ โดยเฉพาะการผลิตครูผู้สอนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานในระดับ

ปริญญาตรี (5 ปี) ซึ่งเป็นหลักสูตรที่ต้องมีการปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา 1 ปี ในสถานศึกษาที่
คุรุสภากำหนด และผู้จบการศึกษามีคุณสมบัติสามารถขอรับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครูได้

จากสถิติการสมัครเข้าศึกษาในคณะครุศาสตร์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2553 เป็นต้นมา พบว่ามี
จำนวนผู้สนใจสมัครเข้าศึกษาในคณะครุศาสตร์ในแต่ละสาขามีเป็นจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ถึงแม้ว่า
จำนวนนักศึกษาที่คณะครุศาสตร์สามารถรับได้มีจำนวนเท่าเดิม เช่น ปีการศึกษา 2555 มีผู้สนใจ
สมัครสอบเข้าเรียนในสาขาการศึกษาปฐมวัย จำนวนทั้งสิ้น 741 คน แต่คณะครุศาสตร์สามารถรับ
ได้เพียง 10 คน เนื่องจากมีการรับนักศึกษาด้วยวิธีโควตาไว้แล้วจำนวน 30 คน(เอกสาร
ประกอบการประชุมสภาวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.14 มิถุนายน 2555) ซึ่งเหตุการณ์ใน
ลักษณะเดียวกันนี้เกิดขึ้นกับสาขาอื่นๆ อีก 6 สาขาวิชาในคณะครุศาสตร์ แสดงให้เห็นว่าผู้สนใจ
เข้าศึกษาในคณะครุศาสตร์มาก จึงนับเป็นโอกาสที่ดีของคณะครุศาสตร์ที่จะได้คัดเลือกนักศึกษาที่
มีความเหมาะสมกับหลักสูตรแต่ละสาขาเข้ามาศึกษาได้ และจากสถิติการจบการศึกษาของ
นักศึกษาคณะครุศาสตร์ พบว่าในแต่ละปีการศึกษานักศึกษาไม่สามารถจบตามแผนการศึกษาที่
กำหนดไว้ 5 ปีได้ ซึ่งสาเหตุส่วนใหญ่เกิดจากการผันสภาพการเป็นนักศึกษา เช่น ปีการศึกษา
2554 นักศึกษาสาขาสังคมศึกษา มีจำนวนแรกเข้า 56 คน สามารถเรียนจบตามแผนการศึกษา
เพียง 23 คน คิดเป็นร้อยละ 41.1 และยังไม่สำเร็จการศึกษา 8 คน คิดเป็นร้อยละ 14.3 ที่เหลือเป็น
นักศึกษาที่ผันสภาพ 25 คน คิดเป็นร้อยละ 44.6 ซึ่งใน 25 คนที่ผันสภาพนี้มี 12 คนที่ผันสภาพ
ตามระเบียบการวัดผล 11 คน ผันสภาพเนื่องจากระเบียบการเงิน และลาออก 2 คน (เอกสาร
ประกอบการประชุมสภาวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.4 เมษายน 2555) จากข้อมูล
ตัวอย่างดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าสถานะทางการเงินและผลการเรียนของนักศึกษามีผลต่อ
การศึกษาให้จบตามหลักสูตรของนักศึกษาและการออกกลางคัน

การป้องกันปัญหาดังกล่าวข้างต้นวิธีการหนึ่งที่น่าจะช่วยลดปัญหาได้คือวิธีการคัดเลือก
นักศึกษาเข้าศึกษาที่เหมาะสม ซึ่งในขณะนี้คณะครุศาสตร์มีวิธีการรับนักศึกษาเข้าศึกษาตาม
ระเบียบของมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา คือ การรับด้วยวิธีโควตาซึ่งใช้เกณฑ์เรียนดี ความสามารถ
พิเศษ บำเพ็ญประโยชน์ และการรับด้วยวิธีสอบคัดเลือกพร้อมกันสี่มหาวิทยาลัยภาคใต้ ซึ่ง
ขณะนี้ยังไม่มีการศึกษาอย่างชัดเจนว่านักศึกษาที่มีวิธีการรับเข้าศึกษาที่ต่างกันเมื่อเข้ามา
ศึกษาจะมีผลสัมฤทธิ์ที่แตกต่างกันหรือไม่ซึ่งจะมีผลต่อการจบการศึกษาตามหลักสูตรต่อไป

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาภูมิหลังของนักศึกษาเพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับภูมิหลังก่อนการ
เข้ารับศึกษาของนักศึกษาว่ามีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนขณะที่ศึกษาในคณะครุศาสตร์หรือไม่
อย่างไร เมื่อเข้ารับการศึกษาด้วยกระบวนการเรียนการสอนที่เป็นมาตรฐานเดียวกันโดยใช้

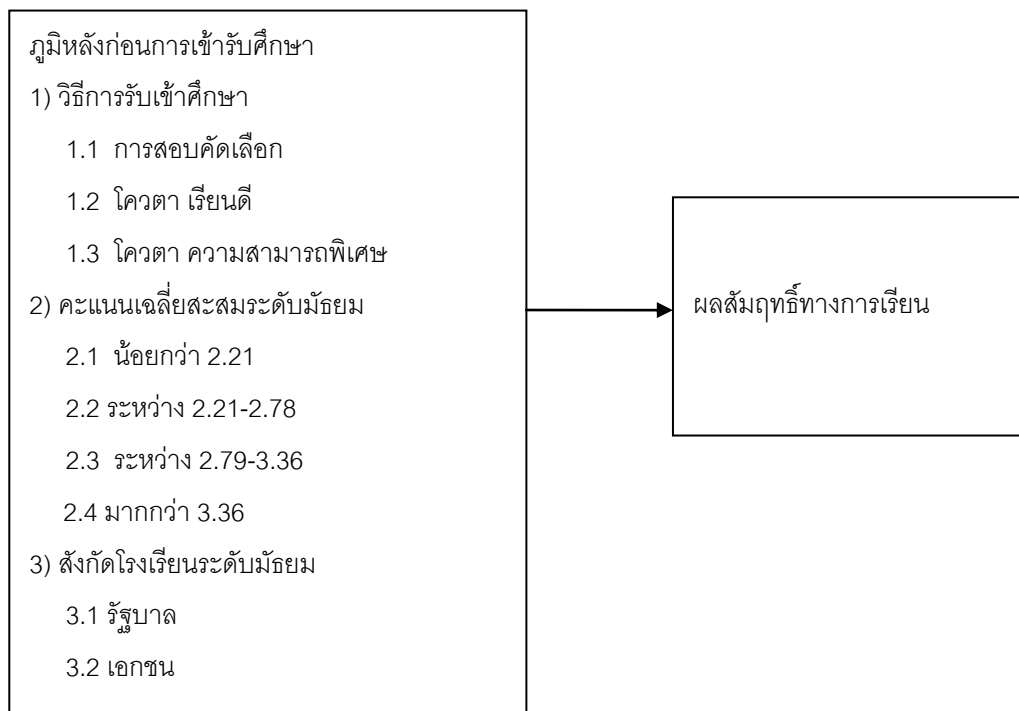
ฐานข้อมูลของนักศึกษาจากสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน ทั้งนี้ เพื่อเป็นข้อมูลสารสนเทศในการคัดเลือกนักศึกษา และวางแผนการป้องกันและแก้ปัญหาการเรียนไม่จบตามหลักสูตรของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ต่อไป

วัตถุประสงค์

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ตามภูมิลังก่อนการเข้ารับศึกษา

แนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิด

จากการศึกษาทฤษฎี การประมวล และสังเคราะห์เอกสารงานวิจัย ผู้วิจัยสรุปความเกี่ยวข้องระหว่างตัวแปรต้นและตัวตาม ดังกรอบแนวคิดตามภาพประกอบ 1 ดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2551 – 2554 จำนวน 1,324 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่เข้ารับการศึกษา ในปีการศึกษา 2551-2554 จำนวน 1,212 คน ได้มาจากการคัดเลือกเฉพาะนักศึกษาที่มีข้อมูลภูมิหลังในฐานะข้อมูลของสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียนครบถ้วนตามตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ ภูมิหลังก่อนการเข้ารับศึกษา ประกอบด้วย 3 ตัวแปร คือ

1. วิธีการรับเข้าศึกษา แบ่งเป็น การสอบคัดเลือก โควตาเรียนดี และโควตาความสามารถพิเศษ
2. คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยม แบ่งเป็น คะแนนเฉลี่ยน้อยกว่า 2.21 คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.21-2.78 คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.79-3.36 และคะแนนเฉลี่ยมากกว่า 3.36
3. สังกัดโรงเรียนระดับมัธยม แบ่งเป็น รัฐบาล และเอกชน

ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นข้อมูลทุติยภูมิ ดังนั้นผู้วิจัยได้ขอความอนุเคราะห์ข้อมูลนักศึกษาตามแบบบันทึกที่สร้างขึ้น จากสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

การวิเคราะห์ข้อมูล

- 1) วิเคราะห์สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ของตัวแปรภูมิหลังการรับเข้าศึกษา และค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 2) วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทาง (three-way ANOVA)

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้

1. นักศึกษาส่วนใหญ่เข้ารับการศึกษาด้วยวิธีการสอบคัดเลือกคิดเป็นร้อยละ 51.94 รองลงมาคือ โควตาเรียนดี คิดเป็นร้อยละ 33.61 โควตาความสามารถพิเศษ คิดเป็นร้อยละ 14.45 มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยม ระหว่าง 2.21 – 2.78 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 47.90 รองลงมาคือคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยม ระหว่าง 2.79 – 3.36 คิดเป็นร้อยละ 43.52 และนักศึกษาส่วนใหญ่จบจากโรงเรียนในสังกัดรัฐบาล คิดเป็นร้อยละ 69.90

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาตามตัวแปรภูมิหลังก่อนเข้ารับการศึกษา พบว่า ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการรับเข้าศึกษา คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยม

และสังกัดโรงเรียนระดับมัธยม ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปริญญาตรีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่พบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยม กับวิธีการรับเข้าศึกษา และคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมกับสังกัดโรงเรียนระดับมัธยม ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพบผลหลัก(Main effect) ว่า คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 มีรายละเอียดตามตาราง 1

ตาราง 1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาตามภูมิลำเนา ก่อนเข้ารับการศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig
วิธีการเข้ารับการศึกษ	2	0.15	0.08	1.77	0.17
คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยม	3	84.95	28.32	661.44**	0.00
สังกัดโรงเรียนระดับมัธยม	1	0.14	0.14	3.19	0.07
วิธีการฯ + คะแนนเฉลี่ยฯ	5	0.67	0.13	3.14**	0.01
วิธีการฯ + สังกัดฯ	2	0.14	0.07	1.66	0.19
คะแนนเฉลี่ยฯ + สังกัดฯ	3	0.88	.029	6.85**	0.00
วิธีการฯ+คะแนนเฉลี่ยฯ+สังกัดฯ	5	0.38	0.08	1.78	0.11
ความคลาดเคลื่อน	1189	50.90	0.04		
รวม	1211	9222.05			

**sig<.01

สรุป

อภิปรายผลการวิจัย

1) จากผลการวิจัยพบว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการรับเข้าศึกษา คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยม และสังกัดโรงเรียนระดับมัธยมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แสดงว่าวิธีการรับเข้าศึกษา คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยม และสังกัดโรงเรียนระดับมัธยมไม่ส่งผลร่วมกันต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่เมื่อพิจารณาผลหลัก (main effect) พบว่าคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาตรี อาจเนื่องมาจากนักศึกษาที่มีคะแนนสะสมระดับมัธยมศึกษาสูงนั้นเป็นผู้ที่มีความรู้พื้นฐานดีจึงสามารถนำความรู้มาใช้อย่างต่อเนื่อง และช่วยให้เกิดการเรียนรู้อื่นๆ ในเนื้อหาใหม่ที่ต่อยอดสูงขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งมีความสำคัญมากกับการศึกษาในระดับ

ปริญญาตรี สอดคล้องกับงานวิจัยของ มณฑารต์นุช พินิจ (2540) ที่ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาปริญญาตรี สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราชพบว่า องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือเกรดเฉลี่ยสะสมในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทราหยทอง พวงสันเทียะ (2542) ศึกษาพบว่าความรู้เดิมมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชิดชนก เริงเซาว์และคณะ (2545) ศึกษาพบว่าคะแนนเฉลี่ยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาตรีสูงด้วย ปัญญา ชูช่วย (2551) ศึกษาพบว่าตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญคือคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมศึกษา และ Noeth and Other (1974) ศึกษาพบว่าตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ความสำเร็จในภาคเรียนแรกของนักศึกษาที่ดีที่สุดคือ คะแนนผลการเรียนก่อนเข้ารับการศึกษ

2) ผลการวิจัยยังพบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการรับเข้าศึกษา กับคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยม แสดงว่าวิธีการรับเข้าศึกษา กับคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยม ส่งผลร่วมกันต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้นนักศึกษาจะเข้ารับการศึกษาดังวิธีต่างกัน แต่ถ้าคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมสูง ย่อมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่านักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมต่ำ สอดคล้องกับงานวิจัยของปัญญา ชูช่วย (2551) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับวิธีสอบคัดเลือก อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และกัลยาณี จิตต์การุณ และคณะ (2541) ศึกษาเกณฑ์การเข้าศึกษาต่อมหาวิทยาลัยในประเทศไทย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับวิธีการสอบเข้าในมหาวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

3) นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมกับสังกัดโรงเรียนระดับมัธยม แสดงว่าคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยม กับสังกัดโรงเรียนระดับมัธยม ส่งผลร่วมกันต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาตรี อาจเนื่องมาจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้รับอิทธิพลจากปัจจัยภายนอกคือองค์ประกอบเกี่ยวกับโรงเรียน กล่าวคือนักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนในระดับมัธยมที่พร้อมทุกอย่างทั้งครู สถานที่ อุปกรณ์การเรียน ย่อมทำให้ผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาในระดับมัธยมดีด้วย จึงส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาตรีดีด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปัญญา ชูช่วย (2551) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรีมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี พบว่า ประเภทโรงเรียนก็มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา อันเนื่องมาจากการจัดการเรียนการสอนหรือการศึกษาของโรงเรียนของรัฐบาลและเอกชน มีความแตกต่างกัน มีความพร้อมในการเรียนการสอน อาคารสถานที่ วัสดุ ครุภัณฑ์ บุคลากรทางการสอน

ที่แตกต่างกัน อีกทั้งโอกาสในการคัดเลือกผู้เข้าศึกษาแตกต่างกัน เป็นผลให้นักเรียนที่สำเร็จ การศึกษาจากโรงเรียนของรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนมีความสามารถในการเรียนต่างกัน และ มณฑลาร์ตัน ชูพินิจ (2540) ที่ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษา ปริญญาตรี สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราชพบว่า ประเภทโรงเรียนที่นักศึกษาจบการศึกษาในชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกัน

ดังนั้นผู้วิจัยสรุปได้ว่าวิธีการเข้ารับศึกษา (การสอบคัดเลือก โควตาเรียนดี และโควตา ความสามารถพิเศษ) และสังกัดโรงเรียนระดับมัธยม (รัฐบาล เอกชน) ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนในระดับปริญญาตรีน้อยมาก แต่เมื่อตัวแปรสองตัวนี้มารวมกับผลสัมฤทธิ์ในระดับ มัธยมศึกษา ก็จะส่งผลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาตรี ดังนั้นตัวแปรที่สำคัญที่สุดต่อ ผลสัมฤทธิ์ในระดับปริญญาตรีคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับมัธยมศึกษา ฉะนั้นเราควร จะให้ความสำคัญกับการจัดการเรียนการสอนในระดับมัธยม ให้การสนับสนุนสิ่งอำนวยความสะดวก ในการเรียนรู้ของนักเรียน เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เมื่อผลสัมฤทธิ์ในระดับ มัธยมศึกษาดีแล้ว ไม่ว่านักเรียนจะเข้าศึกษาโดยวิธีใด ก็จะไม่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในระดับปริญญาตรี

ข้อเสนอแนะ

การนำผลการวิจัยไปใช้

1) จากผลการวิจัยครั้งนี้ ตัวแปรคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนในระดับปริญญาตรี นั้นแสดงว่าถ้านักศึกษามีพื้นฐานดีย่อมประสบผลสำเร็จในการเรียน ระดับปริญญาตรี ดังนั้นการศึกษาในระดับมัธยมมีความสำคัญมาก ผู้ที่เกี่ยวข้องควรให้ ความสำคัญกับการเรียนการสอน การสร้างฐานความรู้ให้กับนักเรียน และนักศึกษาจะต้องเตรียม ตนเองให้พร้อม ให้ความสำคัญให้เป็นประโยชน์ เห็นคุณค่าของการศึกษาในระดับมัธยมด้วย

2) จากผลการวิจัยครั้งนี้ ตัวแปรคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนในระดับปริญญาตรี ดังนั้นการที่ผู้ที่เกี่ยวข้องในการรับนักศึกษาเข้าศึกษาในระดับปริญญาตรี ต้องคำนึงถึงคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมเป็นเกณฑ์พิจารณา

การวิจัยครั้งต่อไป

1) การศึกษาครั้งต่อไป ควรเพิ่มตัวแปรอื่น ๆ ที่พิจารณาแล้วว่ามีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนักศึกษา เช่น พฤติกรรมการเรียน พฤติกรรมส่วนตัว วิธีการจัดการเรียนการสอน การวัด และประเมินผล เป็นต้น

2) การศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษาขนาดอิทธิพลของตัวแปรคะแนนเฉลี่ยสะสม สังกัดโรงเรียนมัธยม และตัวแปรที่มีความสัมพันธ์อื่น ๆ ว่าตัวแปรใดจะส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาตรีได้มากน้อยกว่ากัน

เอกสารอ้างอิง

- กัลยาณี จิตต์การุณและคณะ. (2541). "การศึกษาเกณฑ์การเข้าศึกษาต่อมหาวิทยาลัยไทย", *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตร.3(1).14-29.*
- ชิดชนก เชิงเขาว์และคณะ. (2545). "อิทธิพลการกวดวิชาที่มีต่อความตรงเชิงพยากรณ์และความยุติธรรมของแบบทดสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์", *วารสารสงขลานครินทร์ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์. 8(2).201-225.*
- ทรายทอง พวงสันเทียะ. (2542). *รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาแคลคูลัส 1 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.*
- ธีระศักดิ์ อุรัจนานนท์. (2548). *แรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคพายัพ. สารนิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต.เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีล้านนา.*
- ปัญญา ชูช่วย. (2551). *ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี. วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.*
- มณฑารัตน์ ชูพินิจ. (2540). *องค์ประกอบในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.*
- มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.(2555).*เอกสารประกอบการประชุมสภาวิชาการ วันที่ 4 เมษายน 2555.*
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2553). *รายงานการวิจัย การวิจัยและพัฒนานโยบายการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา.กรุงเทพมหานคร: พริกหวานกราฟฟิค.*

Noeth, Richard J., Stocton, Jack J. and Henry, Charles A. (1974). "Predicting Success in the study of Veterinary Science and Medicine", *The Journal of Educational Research*. 67(January 1974), 213-215.